

Sygn. akt II K 82/18

(...) T.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : st. sekr. Sąd. Ewelina Woźnica

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w I. Renaty Kociorskiej

po rozpoznaniu w dniach 10.12.2015r., 02.02.2016r., 11.03.2016r., 10.05.2016r., 17.06.2016r., 08.09.2016r., 13.10.2016r., 22.11.2016r., 03.01.2017r., 02.03.2017r., 20.04.2017r., 13.06.2017r., 29.08.2017r., 21.09.2017r., 27.10.2017r., 28.11.2017r., 09.01.2018 roku, s p r a w y

J. W. córki K. i G. z domu J., urodzonej (...) w I., zamieszkały I. ulica (...), PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

W okresie od 4 września 2014r. do dnia 16.02.2015r. w I. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą PHU U (...) z siedzibą w I. ul. (...) przywłaszczyła sobie powierzony jej do użytkowania na podstawie Umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 25 maja 2012 roku zawartej z (...) SA we W. sprzęt w postaci regału chłodniczego z agregatem (...) model (...) o nr seryjnym (...) o wartości 3.000 zł. netto na szkodę (...) SA we W.

To jest o czyn z artykułu 284 § 2 kk

o r z e k a:

1. Oskarżoną **J. W.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego wyżej z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuściła się 04.09.2014r. a wartość regału wynosiła 1.800 zł. tj. występku z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych
2. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) SA we W. kwoty 1.800 zł.
3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w wysokości 798,50 złotych i obciąża ją opłatą w wysokości 300,00 złotych.

/-/ SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Sygn. akt II K 82/18

UZASADNIENIE

w sprawie karnej J. W. oskarżonej o czyn z art. 284§2 k.k. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. wynajmował lokal przy ul. (...). Administratorem nieruchomości był R. B. (1). Przez niego poznała D. W. (1). J. W. prowadziła działalność gospodarczą PHU u Z., w jej ramach sklep spożywczy. Jako, że D. W. (1) i R. B. (1) planowali otwarcie podobnej działalności w T. przy ul. (...) zwrócili się do J. W. o pomoc. Nie proponowali zawarcia spółki. Formalnie D. W. (1) wraz z K. B. prowadził wówczas działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c.w T.. Jako, że posiadał zadłużenie m.in. wobec Urzędu Skarbowego, ZUS nie mógł wziąć na siebie leasingu. Wraz z J. W. ustalili, iż umowa zostanie zawarta na J. W. w zamian za co będzie on opłacał czynsz stosownie do wartości przekazanego przez nią sprzętu.. J. W. miała pozostawić sobie jedną lodówkę. Zgodnie z umową W. i B. mieli przejąć leasing od J. W.. J. W. wkrótce po zawarciu umów sklep zamknęła.

dowód: zeznania D. W. (1) (k. 55-56, k. 316v - 317 akt), zeznania R. B. (1) (k. 67 – 68, k. 312v - 313 akt), częściowo zeznania T. J. (k. 103, k. 287 v-288 akt) , zeznania M. O. (k. 448 v akt)

W dniu 25.05.2012 r. pomiędzy (...) S.A. z/s we W. a PHU u Z. W. zawarte zostały umowy leasingu operacyjnego ((...)): (...) i Nr (...). Przedmiotem pierwszej były meble sklepowe wartości 7789 zł netto wg załącznika tj. regał przyścienny, regał na pieczywo – szt. 2 , koszyk plastikowy na zakupy szt. 20 i regał owoce – warzywa – szt. 2; a przedmiotem drugiej były urządzenia chłodnicze wartości łącznej 8890 netto – szt. 2 według załącznika tj. regał chłodniczy L. M. – wartość 5890,00 netto i regał chłodniczy z agregatem (...) model (...) nr seryjny (...) – wartość 3000 zł netto. Czynsz przy pierwszej umowie ustalono na kwotę 185,79 netto a 228,52 brutto i przy drugiej na kwotę 167,81 zł netto, 206,41 zł brutto. Przedmiotem umów było przekazanie przez (...) prawa do używania wybranego przez L. sprzętu w zamian za umówione opłaty leasingowe. Leasingobiorca oświadczył, iż Sprzęt był dobrem niezbędnym do prowadzenia przez niego działalności gospodarczej i w tym celu będzie wykorzystywany. W umowie zastrzeżono, iż Leasingobiorca nie jest uprawniony do ustanawiania na sprzęcie jakichkolwiek praw na rzecz osób trzecich oraz przelewania praw wynikających z niniejszej umowy na osoby trzecie. Właścicielem sprzętu pozostaje bowiem Leasingodawca, a Leasingobiorca ma obowiązek jego zwrotu po rozwiązaniu umowy.

dowód: umowy (k. 4-7, k. 10-13 akt), zeznania M. J. (1) (k. 28 – 29, k. 187 v akt), umowy wraz z dokumentacją i fotografiami (k. 30-54, k. 73- 84, k. 92-93, k. 246-269 akt), zeznania A. C. (1) (k. 90-91 akt), częściowo wyjaśnienia oskarżonej (k. 200-201 akt)

Zgodnie z protokołem zdawczo – odbiorczym jako miejsce umieszczenia Sprzętu z powołanych umów wskazano siedzibę firmy – I. ul. (...). Później poinformowano o zmianie na T. ul. (...).

dowód: zeznania M. J. (1) (k. 28 – 29, k. 187 v akt), protokół (k. 77-78 akt)

Sprzęt z W. z firmy (...) – (...) odbierała J. W. osobiście wraz z partnerem – T. J. nadto D. W. (1). J. W. przekazała D. W. (1) sprzęt w postaci: regału przyściennego, lodówki bez agregatu, regałów warzywno – owocowych i koszyków sprzedażowych. Sprzęt został przewieziony bezpośrednio do T.. Brak dowodu przekazania na piśmie. J. W. odebrała natomiast regał chłodniczy z agregatem (...), który przewiozła do I.. Regał ten nie został przekazany D. W. (1) ani R. B. (1).

dowód: częściowo zeznania D. W. (1) (k. 55 – 56, k. 316v - 317 akt), fotografie (k. 46-54 akt), zeznania R. B. (1) (k. 67 – 68, k. 312 v -313 akt), częściowo zeznania T. J. (k. 103, k. 287v-288 akt), zeznania W. W. (1) (k. 117-118 akt), zeznania M. J. (1) (k. 187 v akt), częściowo wyjaśnienia oskarżonej (k. 200-201 akt), pismo (k. 335 akt)

W wyniku późniejszej kontroli i wskazania J. W. ustalono, iż Sprzęt, za wyjątkiem regału chłodniczego z agregatem F. znajduje się w T. przy ul. (...). Pracownik (...) K. M. zewidencjonował przedmiotowy sprzęt po dostarczeniu od dostawcy i dokonał fotografii. Na zdjęciach brak regału(...)

dowód: zeznania M. J. (1) (k. 28 – 29, k. 187 v akt), fotografie (k. 46-54 akt), wyjaśnienia oskarżonej (k. 200-201 akt)

Faktycznie płatności dokonywał D. W. (1), R. B. (1). Zdarzały się opóźnienia w płatnościach, J. W. otrzymywała wezwania do zapłaty opłat manipulacyjnych z tytułu wznowienia umowy. Zdarzyło się, że J. W. odebrała pieniądze

od W. i poszła zapłacić ratę. J. W. miała wystawiać faktury za używanie sprzętu, jednakże (...) s.c. takich faktur nie otrzymała. Wpłaty jako pochodzące od PHU u Z. bądź Sklep u Z., na nazwisko J. W. wpłynęły jedynie : 12.10.2012, k. 05.11.2012, 02.04.2013, 02.09.2013, 15.10.2013 r. oraz w związku z zawarciem umowy – 01.06.2011 i 11.06.2011 r. Kwoty wpłat do (...) nie były księgowane w spółce (...), brak również faktur do PHU u Z..

dowód: wyjaśnienia oskarżonej (k. 200-201 akt), faktury (k. 207-234 akt), zeznania T. J. (k. 287 v – 288 akt), zeznania R. B. (1) (k. 312 v – 313 akt), zeznania D. W. (1) (k. 316v – 317 akt), podatkowa księga przychodów (k. 445 akt), zestawienie wpłat (k. 367-371 akt), pismo wraz z dowodami wpłaty (k. 390-429 akt), pismo (k. 437, k. 444 akt),

Jako, że J. W. nie przekazała regału F., za który opłacany był przez D. W. (1) czynsz, W. i B. zwrócili się oni do niej o przekazanie również tego regału. Wówczas J. W. zaczęła robić problemy. Ostatecznie działając przez pełnomocnika wezwała ona (...) s.c. do zwrotu przekazanego im sprzętu w postaci mebli sklepowych i regałów chłodniczych.

dowód: pismo (k. 8 akt), zeznania R. B. (1) (k. 67 – 68 akt)

Pismem z dnia 12.08.2014 r.(data wpływu do (...) 12.008.2014 r.) J. W. powiadomiła (...), iż przedmioty objęte umowami (...) zostały przez nią utracone z przyczyn od niej niezależnych. W sierpniu 2014 r. pierwszy raz wskazała na osobę D. W. (1).

dowód: pismo (k. 9 akt), zeznania M. J. (1) (K. 187 v akt)

Po zakończeniu działalności sprzęt z ul. (...) został przeniesiony na ul. (...) w T. – na giełdę towarową firmy (...), gdzie był przechowywany. Nie było regału (...). Meblami D. W. (1) chciał rozliczyć zadłużenie wobec M. U. (1). O przeniesieniu mebli J. W. została poinformowana. Poinformowali również (...). Sprzęt został zabezpieczony przez W. W. (1) pracownika firmy (...) w dniu 13.10.2014, a w dniu 24.11.2014 r. sprzedany (...) M. U. (1). W. W. (1) prowadził czynności windykacyjne wobec J. W. w okresie od września do listopada 2014 r. Nie zastał on wymienionej pod żadnym z adresów w I., miał z nią jedynie kontakt telefoniczny. J. W. wiedziała, że umowa jest wypowiedziana, poinformowała, że sprzęt przekazała osobie trzeciej, nie chciała wskazać telefonu do R. B. (1). Ostatnio wymieniony sam jednak nawiązał kontakt z W. W. (1). J. W. oświadczyła W. W. (1), iż nigdy nie posiadała regału (...) i nie miała żadnego sklepu w I.. Zaoferowała spłatę z rozliczenia regału, kwotę wyliczono na 1845 zł brutto, jednakże ostatecznie kwoty nie zapłaciła.

dowód: zeznania D. W. (1) (k. 55-56 akt), pismo (k. 62 akt), zeznania R. B. (1) (k. 67 – 68 akt), zawiadomienie (k. 69-71 akt), zeznania A. C. (1) (k. 90-91 akt, k. 23 odezwy) zeznania W. W. (1) (k. 117-118, k. 188 akt), zeznania M. U. (1) (k. 119 – 120, k. 317 - v akt), protokół zdawczo – odbiorczy (k. 270-272 akt)

Pismem z dnia 26.08.2014 r. (...) wypowiedział PHU u Z. W. umowę leasingu nr(...) a pismem z dnia 01.09.2014 r. umowę (...) żądając natychmiastowego, bezwarunkowego zwrotu przedmiotu umowy oraz zapłaty wszelkich pozostałych opłat. Wypowiedzenie z dnia 01.09.2014 r. zostało doręczone na adres wskazany przez J. W. w dniu 04.09.2014 r. J. W. nie zwróciła żadnego Sprzętu objętego umowami leasingu. (...) odzyskał wszystkie sprzęty za wyjątkiem regału chłodniczego z agregatem(...). Wartość regału (...) na dzień 04.09.2014 r. wynosiła 1800 zł.

dowód: pisma (k. 17, k. 18, k. 62 akt), zawiadomienie (k. 69-71 akt), potwierdzenie odbioru (k. 81 akt), zeznania A. C. (1) (k. 90-91 akt, k. 23 odezwy), opinia (k. 349-354 akt)

W dniu 02.09.2014 r. do Prokuratury Rejonowej T. – (...) w T. wpłynęło zawiadomienie od PHU u Z. datowane 01.09.2014 r. o podejrzeniu przywłaszczenia mebli i regałów sklepowych na szkodę (...) S.A. przez D. W. (1) i K. B.. Zawiadomienie J. W. złożyła osobiście w dniu 16.09.2014 r. Do zawiadomienia dołączyła dokumentację w tym pismo (...) z dnia 01.09.2014 r.

dowód: zawiadomienie (k. 1 – 2 akt), protokół (k. 14-15 akt – jedynie w zakresie zawiadomienia), dokumentacja (k. 17-18 akt)

Pismem z dnia 16.12.2014 r. (...) zawiadomił o podejrzeniu popełniania przestępstwa z art. 284§2 k.k. przez J. W..

dowód: zawiadomienie (k. 69-71 akt)

T. J. w okresie od 11.02.2014 r. do 31.07.2014 r. był zatrudniony w (...) s.c. W dniu 07.04.2014 r. zarejestrowano w (...), której współnikami byli: J. W. i M. B. – syn R. B. (1).

dowód: świadectwo pracy (k. 237 akt), informacja KRS (k. 238-244 akt)

J. W. dotąd nie była karana sędownie.

dowód: informacja K. (k. 104, k. 153, k. 167, k. 360, k. 449akt)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody.

Oskarżona do winy w zakresie stawianego jej zarzutu konsekwentnie nie przyznawała się. (k. 110-112, k. 200-201 akt)

Analizując wyjaśnienia oskarżonej w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż wyjaśnienia te zasługują na wiarę pod warunkiem zgodności z zeznaniami świadków: M. J. (1), A. C. (1), W. W. (1), R. B. (1) oraz D. W. (1). Natomiast wyjaśnienia w jakich oskarżona przeczyła swojej winie odpowiedzialnością obarczając D. W. (1) i R. B. (1) nie mogły zasługiwać na uwzględnienie. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te stanowiły wyraz przyjętej przez nią linii obrony zmierzającej do wykazania, iż pozbawiona została władztwa nad regałem(...) z przyczyn od siebie niezależnych. Jednakże biorąc pod uwagę zeznania powołanych wyżej świadków nie sposób tego stanowiska oskarżonej podzielić. Z zeznań D. W. (1), R. B. (1), K. B. nie wynika ażeby była mowa o spółce z J. W.. Spółka (...) zarejestrowana została dwa lata później, a jej współnikiem był syn R. B. (1). Wobec zeznań powołanych świadków nie sposób również podzielić stanowiska oskarżonej, iż W. z B. zwodzili ją, nie chcieli podać danych do ewentualnej cesji. Wobec zeznań W. W. (1) nie można również uznać za wiarygodne twierdzeń oskarżonej co do dowiedzenia się o wypowiedzeniu umowy. Świadek wskazał na podejmowane czynności, nadto wypowiedzenia były doręczane na adres wskazany przez oskarżoną, oskarżona składała zawiadomienia do Policji i Prokuratury Rejonowej, dołączone zostały pisma kierowane przez pełnomocnika, wezwania. Na wiarę wobec stanowczych, jasnych zeznań D. W. (1), R. B. (1), W. W. (1), M. U. (1), dokumentacji fotograficznej (...) nie mogły zasługiwać wyjaśnienia oskarżonej, iż przedmiotowy regał przekazany został D. W. (1). Nikt, poza jej partnerem – T. J., tego nie potwierdził. Przeciwnie od początku powołani świadkowie W. i B. w sposób stanowczy i konsekwentny wskazywali, iż regał nie został przekazany, W. W. i M. U. potwierdzili, iż regał nie został przeniesiony na ul. (...). Regału brak na zdjęciach z (...), czemu sama oskarżona nie przeczyła. Zdaniem Sądu powołani świadkowie nie mieli żadnego interesu w złożeniu zeznań tej treści. To oskarżona miała interes aby wykazać, iż władztwa nad rzeczą została pozbawiona, na czym oparta była jej linia obrony. D. W. wraz z R. B. opłacali czynsz z umów na nazwisko J. W.. Obaj zgodnie twierdzili, iż według umowy W. miała płacić stosownie do wartości zatrzymanego regału, czego jednak nie wypełniała, zatem raty płacili oni, korzystając przeciw z przekazanych przedmiotów, za wyjątkiem jednego regału. W zakresie braku opłat ich zeznania były zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonej. Zdaniem Sądu skoro świadkowie D. W. i R. B. przyznali, że korzystali z przeważającej części sprzętu uzyskanego w ramach umów oskarżonej z (...), opłacali rat, to dlaczego mieliby zatajać otrzymanie również regału(...). Twierdzenia oskarżonej i T. J. o powodach przewiezienia regału najpierw do I. a dopiero później przekazania regału W. są nielogiczne, zwłaszcza iż sprzęt mieli zabierać wspólnie. O ile fakt pomocy w transporcie jest racjonalny o tyle przewożenie regału z W. do I. a następnie do T. jest nielogiczny. Zważyć należy, iż oskarżona przez cały ten czas nie dochodziła swoich rzekomych roszczeń wobec D. W. (1) i R. B. (1). Oskarżona złożyła również rozbieżne z zeznaniami ostatnio powołanych świadków, wyjaśnienia co do wiedzy na temat zmiany miejsca znajdowania się sprzętu. D. W. (1) i R. B. (1) poinformowali ją o powyższym, na co wskazali zgodnie. To natomiast oskarżona, co wynika z zeznań W. W. (1), nie chciała wskazać i pomóc w kontakcie (...) z R. B. (1). Zdaniem Sądu działania oskarżonej polegające na złożeniu zawiadomień o popełnianiu przestępstwa były działaniami, które miały na celu uchronienie jej od odpowiedzialnością karną i finansową, wobec złamania warunków zawartych umów leasingu. Na marginesie zważyć należy, iż wyjaśnienia oskarżonej, w jakich twierdziła że regał przekazała D. W., R.

B. jeszcze bardziej dowodziłyby, wobec przyjęcia prawdziwości tej wersji, winy oskarżonej albowiem nie mogła ona rzeczy oddawać do używania osobom trzecim tj. rozporządzać mieniem (...) w dowolny sposób. Oskarżona miała tego świadomość, wiedziała, iż to ją obciąża umowa. Co istotne oskarżona zobowiązała się wykorzystać sprzęt do prowadzenia działalności gospodarczej, a sama przyznała, iż wiedziała już że sklep będzie zamykać.

Wersja oskarżonej w jakiej winie swojej przeczyła nie znalazła przekonującego wsparcia w zeznaniach świadków: M. J. (1) (k. 28-29, k. 187 v – 188 akt), W. W. (1) (k. 117 – 118, k. 188 akt), A. C. (1) (k. 90-91 akt i odezwa V Ko 91/17 k. 23-24 akt). Powołani świadkowie złożyli jasne, rzeczowe zeznania, które znajdowały oparcie nie tylko wzajemnie ale również w dowodach z dokumentów. Zeznania te jako takie zasługiwały na wiarę. W części ich zeznania były zgodne z wyjaśnieniami oskarżonej, zeznaniami D. W. (1) i R. B. (1), M. U. (1).

Na wiarę, w istotnym dla sprawy zakresie zasługiwały również zeznania: R. B. (1) (k. 67-68, k. 312v – 313 akt), D. W. (1) (k. 55-56, k. 316 v – 317 akt). Wymienieni w sposób konsekwentny, spójny wskazali na relacje z J. W., łączącą ich umowę. Nieścisłości zostały wyjaśnione, w szczególności co do kwestii opłat do (...). Świadkowie zgodnie wskazywali, iż oskarżona również miała takich płatności dokonywać stosownie do wartości zatrzymanego przez nią sprzętu. Zważyć należy, iż ostatecznie świadek W. wskazał, że oskarżona miała płacić co piątą ratę, co było proporcjonalne do wartości regału (...). Wymienieni wraz z oskarżoną zgodnie podali, iż faktycznie jednak płatności przez oskarżoną nie były uiszczane. Powołani świadkowie co do regału (...) złożyli zeznania w części zgodne z wyjaśnieniami J. W. i T. J. – tj. co do odbioru, transportu do I.. Zdaniem Sądu skoro D. W. miał potrzebować regał do sklepu przy ul. (...) to nieracjonalne było jego przewożenie w pierwszej kolejności do I., skoro sklep był w całości meblowany. Świadek B. nadto wskazał na słowa kolegi oskarżonej – A. (D.) odnośnie sprzedaży regału. Skoro świadek zdawał sobie sprawę, iż A. D. jest kolegą oskarżonej, to gdyby jego zeznania nie polegały na prawdzie nie podałby tego, skoro łatwo można to obalić. Zeznania D. W. (1) i R. B. (1) w części potwierdzili świadkowie: W. W., A. C., M. J. oraz M. U.. Również zeznania K. B. (k. 434 v akt), M. O. (k. 448 v akt) i M. U. (1) (k. 119-120, k. 317- v akt) zasługiwały na uwzględnienie. K. B., ówczesna współniczka D. W. (1), nie potwierdziła ażeby były rozmowy o spółce z J. W.. M. O. potwierdził okoliczności wskazane z piśmie i (...), podał iż (...) nie księgowała rat do (...), w (...) brak faktur do PHU u Z., czy J. W.. M. U. (1) zaprzeczył ażeby przekazano jemu regał (...) jego zeznania były zgodne z zeznaniami W. W.. Niepamięć świadka usprawiedliwiał upływ czasu.

Wobec powołanych wyżej zeznań świadków, na wiarę zasługiwały zeznania T. J. (k. 103-v, k. 287v-288 akt), które pozostawały z nimi w zgodności. Do zeznań tego świadka należało bowiem podejść z ostrożnością, wymieniony jest partnerem oskarżonej, miał zatem oczywisty motyw do złożenia zeznań potwierdzających jej wersję. Nie mniej jednak wobec zeznań wszystkich powołanych świadków, z przyczyn wyżej wskazanych nie sposób podzielić zeznań T. J., w jakich podawał że regał (...) został również przekazany D. W.. Tego nikt poza oskarżoną nie potwierdził. Nie sposób logicznie przyjąć, iż oskarżoną wzięła na siebie leasing, nic z tego nie mając, jedynie z chęci pomocy R. B. i jego koledze D. W.. Oskarżona nie otrzymywała opłat za korzystanie ze sprzętu przez wymienionych, obciążało ją ryzyko zerwania umowy, opłat manipulacyjnych. Zdaniem Sądu oskarżona musiała osiągnąć korzyść z zawarcia umowy. Wersja wskazana przez D. W. (1) i R. B. (1) taką korzyść w postaci regału wykazuje. Wprawdzie wymienieni byli obciążeni w ostatecznym rozrachunku płatnościami do (...), jednakże to im zależało na kontynuowaniu umowy albowiem sprzęt wykorzystywali w prowadzeniu sklepu, a sami umowy zawrzeć nie mogli. Wersji oskarżonej i T. J. nie wsparł znacząco A. D. (k. 320 v akt). Wymieniony nie miał szczególnej wiedzy odnośnie sprawy, jednakże wskazał iż nic nie wiedział o zamiarze rozpoczęcia działalności oskarżonej w T.. W świetle zgodnych zeznań D. W. (1), R. B. (1) i poczynionych wyżej uwag, nie sposób było uznać za wiarygodne zeznań w jakich świadek twierdził, że wszystkie meble pojechały do T..

W toku postępowania z uwagi na konieczność ustalenia wartości na dzień czynu tj. 04.09.2014 r. regału o którym mowa w akcie oskarżenia dopuszczono dowód z opinii biegłego z dziedziny chłodnictwa.

W opracowanej i złożonej do akt opinii technicznej (k. 349-354 akt) biegły W. T. stwierdził, iż wartość przedmiotowego regału na dzień 04.09.2014 r. wynosiła 1800 zł.

Powołana opinia była jasna, rzeczowa, nie było żadnych wątpliwości co do stanowiska biegłego, który opiniował w oparciu o całokształt dostępnego materiału dowodowego. Sam (...) wskazał na wartość 1845 zł. W toku postępowania opinia nie była kwestionowana i Sąd uznał ją za miarodajną dla sprawy, zwłaszcza iż biegły uwzględnił okres amortyzacji.

Za bardzo przydatny Sąd uznał pozostały materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy w postaci dokumentów, których wiarygodność w toku postępowania nie była podważana.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonej nie budziła wątpliwości i polegała na tym, że:

w dniu 04.09.2014 r. w I. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą PHU U (...) z siedzibą w I. ul. (...) przywłaszczyła sobie powierzony jej do użytkowania na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 25 maja 20012 r. zawartej z (...) SA we W. sprzęt w postaci regału chłodniczego z agregatem (...) model (...) nr seryjny (...) o wartości 1800 zł netto na szkodę (...) SA we W..

Zachowaniem wyżej opisanym oskarżona wyczerpała znamiona występku z art. 284§2 k.k.

Odpowiedzialności przewidzianej powołanym przepisem podlega ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przedmiotem sprzeniewierzenia jest mienie ruchome, które zostało **sprawcy powierzone bez prawa rozporządzania** nim jak swoją własnością. W myśl powołanego przepisu odpowiedzialność karną ponosi ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przepis §2 art. 284 k.k. przewiduje typ kwalifikowany występku z art. 284§1 k.k. Sprzeniewierzenie polega na przeniesieniu władztwa nad rzeczą ruchomą z uprawnionego na sprawcę z zastrzeżeniem jej zwrotu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 lutego 2009 roku, IV KK 3/09, Biul. PK 2009/5/31). Elementem kwalifikującym czyn jest charakter powierzonej rzeczy, którą właściciel powierza w określonym celu. Sprzeniewierzenie rzeczy powierzonej zawiera w sobie dodatkowy element nadużycia przez sprawcę zaufania, jakim obdarzyła go osoba powierzająca mu swoją rzecz ruchomą. Powierzenie nie wymaga szczególnej formy prawnej, jak również precyzyjnego określenia zakresu uprawnień osoby odbierającej powierzoną jej rzecz, istotne jest natomiast to, że sprawca musi być świadomy tego, że powierzenie mu rzeczy nie obejmuje prawa dysponowania rzeczą jak własną.

Okoliczność, że sprawca po rozporządzeniu jak własną powierzonym mieniem np. po wydaniu na swoje potrzeby pieniędzy powierzonych mu na przechowanie, podjął działania zmierzające do odzyskania tego mienia, jak również – że formalnie zobowiązał się do jego zwrotu – nie ma znaczenia dla odpowiedzialności na podstawie art. 284§2 k.k.

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok SN z 14 stycznia 2003 r., II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003, nr 7-8, poz. 9). Sprawca musi obejmować świadomością desygnaty wszystkie znamiona typu czynu zabronionego przewidzianego w art. 284 § 2, w tym także fakt, że rzecz została mu powierzona.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd analizując poczynione w sprawie na podstawie całokształtu dowodów ustalenia faktyczne doszedł do przekonania, iż oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 284§2 k.k. Oskarżona wbrew wiedzy i woli właściciela rozporządziła przedmiotem umowy leasingu jak właściciel. Bezspornym w sprawie był fakt łączącej oskarżonej z (...) umowy leasingu, której przedmiotem był m.in. regał chłodniczy (...). Oskarżona nie mogła w sposób dowolny otrzymanym przedmiotem leasingu rozporządzać. Przeciwnie spoczywały na niej ściśle określone obowiązki m.in. w zakresie zwrotu przedmiotu leasingu, które wynikały z umowy. Bezspornym jest, iż oskarżona i działające za nią osoby zaprzestały wpłat czynszu, skutkiem czego doszło w dniu 01.09.2014 r. do wypowiedzenia umowy przez L. z żądaniem natychmiastowego bezwarunkowego zwrotu przedmiotu umowy. Oskarżona wypowiedzenie umowy otrzymała w

dniu 04.09.2014 r., podjęta została korespondencja na wskazanym przez nią adresie. O świadomości wypowiedzenia umowy świadczą działania wyprzedzające jakie podjęła choćby przesłanie w dniu 02.09.2014 r. pisma do PR w T., jak również złożenie zawiadomienia w dniu 16.09.2014 r. osobiście. Dołączone zostały dokumenty dotyczące umów, co wynika z chronologii akt, w tym wypowiedzenia. Zważyć należy, iż druga z umów została wypowiedziana jeszcze w sierpniu, czego oskarżona miała świadomość – przesyłka odebrana 29.08.2014 r. Sąd nie podzielił zatem stanowiska oskarżonej, iż wiedze o wypowiedzeniu umowy powzięła dopiero w październiku lub listopadzie. Oskarżona regału nie zwróciła. Z uwagi na zaprzestanie regulowania rat umowa została wypowiedziana, zaś oskarżona wezwana do zwrotu przedmiotu umowy. Sąd podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 09.01.2013 r., II AKa 446/12, , że „odmowa zwrotu cudzej rzeczy (np. maszyn wydanych w ramach leasingu, jak i zapłacenia za nie) może dowodzić zamiaru przywłaszczenia, to jednak ocena, czy doszło do przywłaszczenia rzeczy musi być dokonana każdorazowo na tle nieschematycznych przecież okoliczności każdej sprawy. Odmowy takiej nie wolno domniemywać. Prawidłowość rozwiązania umowy leasingu w trybie natychmiastowym warunkuje możliwość domagania się przez leasingodawcę zwrotu przedmiotu leasingu, a to jest istotne dla oceny wystąpienia po stronie oskarżonego – leasingobiorcy zamiaru przywłaszczenia (art. 284§2 k.k.). Nie sposób przyjąć, że do przywłaszczenia przedmiotu leasingu (...) tylko na podstawie samego faktu, że w tym dniu (otrzymania wezwania do zwrotu) leasingobiorca nie zwrócił tego przedmiotu.” Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż z uwagi na ustalenia faktyczne koniecznym była zmiana czasu popełnienia czynu przypisanego oskarżonej względem czynu zarzucanego. Oskarżyciel jako okres sprzeniewierzenia przyjął datę pisma wzywającego do zwrotu przedmiotu leasingu a jako okres końcowy okres postawienia oskarżonej zarzutu, co było niedopuszczalne. Sąd uznał, iż oskarżona czynu sprzeniewierzenia dopuściła się dnia 04.09.2014 r. Tego dnia zamiar rozporządzenia regałem jak właściciel w sposób oczywisty skonkretyzowała i uzewnętrzniła. Oskarżony wprowadził już wcześniej przekazała przedmioty obu umów do używania osobie trzeciej, nie mając do tego umocowania, jednakże nie było to przedmiotem postępowania. Z poczynionych ustaleń wynika natomiast, iż oskarżona samodzielnie dysponowała powołanym regałem chłodniczym, los jego nie jest znany, dopóki czynsz był opłacany mogła z niego korzystać w sposób zgodny z umową, jednakże wobec wypowiedzenia umowy i braku jego zwrotu, zdaniem Sądu wykazała że, rozporządziła nim jak własnym. Nawet przy przyjęciu wersji oskarżonej, zachowanie jej wypełniało znamiona występku z art. 284§2 k.k., z przekazania rzeczy osobie trzeciej przy braku zwrotu i regulowania opłat jeszcze dobitniej wynikałoby, iż rozporządziła rzeczą jak właściciel, naruszając tym samym zaufanie (...). Oskarżona swoim zachowaniem dowiodła dla ustalonego stanu rzeczy, iż z przedmiotem leasingu postąpił jak z własnym, nie zważając na prawa właściciela. Samodzielnie podejmując decyzję co do dalszego losu. Działania oskarżonej przekroczyły granice samowolnego bezprawnego używania cudzej rzeczy, od dnia 04.09.2014 r. oskarżona w sposób oczywisty występowała jako wyłączny decydent co do losu rzeczy, przejął rolę właściciela, uniemożliwiając faktycznemu właścicielowi rozporządzenie swoją własnością. Weryfikacji wymagała również wartość regału zaproponowana przez oskarżyciela. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.06.2013 r. II AKa 180/13 „przedmiotem czynności sprawczych przy popełnieniu czynu z art. 284§2 k.k. jest powierzona sprawcy cudza rzecz ruchoma, której wartość jest równa wartości rynkowej rzeczy w danie popełnienia czynu, a nie może być ustalana poprzez arytmetyczne działanie polegające na odjęciu od niej sumy spłaconych przez sprawcę rat leasingowych”. Oskarżyciel właśnie wartość wynikającą z umowy leasingu przyjął. Tym samym Sąd poprzez opinię biegłego ustalił wartość rynkową regału(...) na dzień czynu przyjmując za biegłym kwotę 1800zł. Uwzględniając wyżej powołane argumenty Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżona działał umyślnie, z rozeznanie, w sposób świadomy postępując z przedmiotem umowy jak z własnym. Zdaniem Sądu nie może ekskulpować oskarżonej podnoszony przez nią argument, iż nie była w dyspozycji tego regału. Po pierwsze brak na to dowodów. Po drugie to oskarżona była stroną umowy mocą, której przedmiot umowy nie mógł być obciążany prawami na rzecz osób trzecich. To oskarżona winna z umowy się wywiązać a po jej zakończeniu przedmiot bezzwłocznie zwrócić. W ocenie Sądu zachowania oskarżonej nie można było rozpatrywać w kategorii odpowiedzialności za niezrealizowanie warunków umowy.

Uznając, iż oskarżona dopuścił się popełnienia zarzucanego jej czynu Sąd na podstawie art. 284§2 k.k. przy zastosowaniu art. 58§3 k.k. i art. 4 §1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu

stawki grzywny na kwotę 30 złotych. Sąd zastosował przepis art. 4§1 k.k., uznając iż przepisy obowiązujące w dacie czynu były dla oskarżonej względniejsze, choćby przez pryzmat art. 46§1 k.k.

Ustawodawca w art. 53 k.k., określając dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazał okoliczności, którymi powinien kierować się Sąd wymierzając karę. Po myśli tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach zakreślonych przez ustawę, bacząc przy tym aby dolegliwość jej nie przekroczyła stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, mając także na względzie jej cele zapobiegawcze i prewencyjne. Nadto Sąd zobowiązany jest w szczególności do uwzględnienia motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Zgodnie z art. 58§3 k.k. jeżeli przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 5 (tak jak tu) Sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę.

Sąd wymierzając oskarżonej karę uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy. Oskarżona działała umyślnie, nie wyraziła skruchy, szkody nie naprawiła. Okoliczności te Sąd poczytał na jej niekorzyść. Na korzyść oskarżonej przemawiał natomiast fakt uprzedniej niekaralności, wartość sprzeniewierzonego przedmiotu. Oskarżona prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, brak nowych postępowań karnych. Stopień społecznej szkodliwości czynu przejawia się po części w fakcie, iż pokrzywdzony wyraził zgodę na warunkowe umorzenie postępowania wobec orzeczenia obowiązku naprawienia szkody. Biorąc pod uwagę postawę oskarżonej, zdaniem Sądu nie zostały jednak spełnione przesłanki art. 66 k.k. Oskarżona działała bowiem z pełnym rozeznaniem, starała się winę obarczyć inne osoby nie dostrzegając w swoim zachowaniu nic nagannego, nie wyraziła skruchy, szkody dotąd nie naprawiła. Wprawdzie postępowanie nie zostało zakończone, jednakże z pokrzywdzonym łączyła ją przecież umowa leasingu. Nie można zatem przyjąć, iż winy i społeczna szkodliwość czynu były nieznaczące. Wymierzając karę Sąd kierował się również względami prewencji indywidualnej i ogólnej, jak również miał na względzie wychowawczy charakter kary. Ustalając ilość stawek dziennych grzywny Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, zaś ustalając kwotę stawki kierował się możliwościami zarobkowymi oskarżonej, która jest młoda, aktywna zawodowo.

Sąd na podstawie art. 46§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. zasądził od oskarżonej na rzecz (...) S.A. we W. kwotę 1800 zł tytułem naprawienia szkody. Sąd uznał, iż przepis art. 46§1 k.k. w brzmieniu sprzed 1.7.2015 r. jest dla oskarżonej korzystniejszy albowiem obecnie art. 46§1 k.k. statuuje obowiązek naprawienia szkody jako obowiązek kompensacyjny do którego zastosowanie mają przepisy prawa cywilnego. W dacie zaś popełnienia czynu obowiązek ten miał charakter środka karnego z zastosowaniem dyrektyw wymiaru kary. Środek karny przewidziany w art. 46 kk oprócz funkcji kompensacyjnej pełni także funkcję represyjną, stąd przy jego orzekaniu należy uwzględniać unormowanie art. 4 § 1 kk (wyrok SA w Lublinie z dnia 21.11.2012r. , II AKa 234/12 , Lex 1246772 , OSA 2013/ 7/3-57). W podobnym duchu wypowiedział się SN w wyroku z dnia 23.05.2013 r. , III KK 102/ 13 , Lex 1315620. Stosując reguły intertemporalne zawarte w kk , w szczególności zaś art. 4§1 kk , przy dekodowaniu treści normy prawnej wynikającej z przepisów ustawy poprzednio obowiązującej należy uwzględniać to rozumienie owych przepisów , jakie przyjmowano powszechnie w orzecznictwie w czasie występowania okoliczności faktycznych będących przedmiotem oceny prawnej . Zasądzona kwota stanowi równowartość wartości sprzeniewierzonego regału na dzień czynu, który zgodny jest z datą wezwania do zwrotu rzeczy.

W przekonaniu Sądu tak wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu i spełni swe cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. Zgodnie z powołanym przepisem od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Poniesienie kosztów sądowych wino być zasadą, zwolnienie z nich stanowi wyjątek. Uwzględniając możliwości zarobkowe oskarżonej, osiągane deklarowane dochody Sąd zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie – w wysokości 798,50 zł (koszty postępowania przygotowawczego, koszty uzyskania kart karnych, wywiadu środowiskowego, opinii biegłego, ryczałt za doręczenia), brak było podstaw aby z tych kosztów oskarżoną zwolnić. O opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Brak było podstaw do zwolnienia oskarżonej

od opłaty. Oskarżona jest młoda, ma możliwości zarobkowe i je realizuje, jest w stanie ponieść koszty postępowania choćby w ratach.

SSR Sylwia Rolirad – Majewska